

det indrømmer jeg; men at det skulde kunne ske ret ofte, naar Lovforslaget bliver til Lov og hele Sagen kommer i Gang, tror jeg, man ikke har nogen Grund til at frygte for. Det er for det første ikke saa vanskeligt at forsikre sine Arbejdere, som det erede Medlem troede. Det erede Medlem gik ud fra, at man skulde forsikre vedkommende Arbejdere, inden man antog dem, saaledes, at naar man antog en Arbejder en Dag og ikke forsikrede ham forinden, saa var han uden for Forsikringen, indtil det var gjort det fornødne. Skridt til at komme ind under den. Saaledes er Forholdet ikke. De Forsikringselskaber, vi have, ere indrettede saaledes, at de modtage Forsikring af den enkelte Arbejdsgiver paa et ubestemt Antal Arbejdere, med Opgørelse ved Aarets Udgang efter hans Bøger med Hensyn til det Antal Arbejdere, som han har beskæftiget. Han kan altsaa til enhver Tid antage ny Arbejdere og antage Arbejdere i et større Antal, end han hidtil har haft, og dog have dem inde under Forsikring i samme Øjeblik, han giver dem Arbejde. Overhovedet er jo Forsikringsteknikken saa vidt udviklet, at den sagtens kan holde Trop med et Lovforslag som dette, der er ikke Tale om, at Ulemper af den Slags skulle komme frem, paa det Omraade er der ingen videre Vanskeligheder. — Men derimod kunne Vanskelighederne komme frem derigennem, at vedkommende Arbejdsgiver forsummer at forsikre sine Arbejdere. Dertil har jeg ikke andet at svaare, end at hele den Ordning, som Lovforslaget indeholder, ingenlunde er stillet paa, at Arbejderne skulle kunne gaa ud fra, at de, naar de ere beskæftigede i disse Fag her, saa altid ere forsikrede. Lovforslaget lægger et Hverv paa Arbejderne, nemlig dette selv at føre Kontrol med, om den Arbejdsgiver til hvem de betro sig, ogsaa virkelig har forsikret dem, og det anser jeg egentlig for en Fordel ved dette Forslag. Jeg tror, at man netop ved at føre Sagen ud i Livet paa denne Maade opnaar at faa Forsikringen imod Ulykkestilfælde bragt betydeligt frem herhjemme, saaledes at det bliver en dagligdags Sag at forsikre sig mod Ulykkestilfælde, og at Tanken om en saadan Forsikring holdes vaagen i det hele taget hos Folk. I saa Henseende staa vi nu sikkert langt tilbage for forskellige andre Nationer. Derved er der, som sagt, opnaaet en Fordel, og Arbejderne kunne ikke beklage sig. Det Hverv, man her giver dem, kunne de maaelig bestride, naar de ville, og forsumme de det, nu ja, saa maa de tage Skade for deres egen Forsummelse. Derimod vil jeg jo ikke benægte, at hvis man kunde

komme til at stille Arbejderne saaledes, at de i alle Tilfælde vare sikre paa at faa, hvad Loven tilstiger dem, vilde det være et Gode, men jeg tror blot, at det ikke er muligt. Man kan gøre det, saaledes som det er gjort oppe i Norge, hvor man er gaaet til en Statsanstalt, hvor man fort og godt siger: Alle Arbejdsgivere ere Interessenter i denne Anstalt, og alle Arbejdere ere Interessenter deri; kommer en Arbejder til Skade ved Ulykkestilfælde, faar han sit Beløb, og Arbejdsgiveren skal betale til Anstalten, betaler han ikke, bliver han mulkteret og kommer til at betale Præmierne bag efter. Paa denne Maade kan det gøres, og der løber saa Staten hele Risikoen for Forsikringen; hvis Præmierne ikke ere rigtig beregnede, hvis Forretningen giver Understud, er det Staten, der lider Tabet. Her staar jeg da saaledes, at jeg siger, at det vilde for mig være i høj Grad lidet tiltalende, om vi valgte denne Vej. Jeg tror ikke, vi skulle komme ind paa nogen Statsanstalt; den er efter min Mening ikke nødvendig og vil i Virkeligheden ikke gøre tilstrækkelig Gavn, men inarere kunne gøre Skade paa hele Forsikringsforretningstilværet, som jo naturligt er. Det er Fordelen ved det Forslag, der foreligger, at Staten her ikke engagerer sig i hele Forsikringen, men netop holder sig udenfor, bortset fra det ringe Tilskud, Staten yder til Udgifterne ved Arbejdsraadet.

Det erede 11te kongevalgte Medlem udtalte ogsaa en Beklæggelse af, at man nu ogsaa gik til Industriens alene, og mente, at man i andre Lande havde faaet Landbrug, Fiskeri og Søfart med. I Tyskland have de rigtignok faaet dem med. Der er man gaaet en lignende Vej som den, vi nu ere begyndte paa, nemlig at ordne Sagen først for Industrien og derefter for Landbrug, Skovvesen, Søfart og Fiskeri. Derimod tror jeg ikke, det erede Medlem har Ret naar han mente, at man i andre Lande havde faaet Landbruget med. I Østerrig har man det vistnok med i samme Omfang, som det foreliggende Forslag har det, nemlig naar det benytter farlige Maskiner, i andre Lande vistnok ikke. Det er ganske naturligt, at Landbruget kommer til at staa tilsidst, fordi Sagen der er vanskeligt at ordne.

Jeg har ved at imødegaa de Bemærkninger, der kom fra det erede 11te kongevalgte Medlem, tillige faaet Vejlighed til at udtale mig om Lovforslaget i dets Helhed. Jeg skal saa kun, som mere almindelige Bemærkninger, rette nogle enkelte Udtalelser til det erede 2det Medlem for 9de Valgkreds (Stilling), som navnlig talte Industriens Sag